

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.117 van 6 mei 1999
in de zaak A. 46.364/VII-10.766.**

In zake : Frans LANCKRIET,
Rechtsgeding hervat door :
de n.v. LADESCO,
gevestigd te TIELT-KANEGEM,
Kleine Ruiseledestraat 2

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

DE RAAD VAN STATE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Frans LANCKRIET op 23 maart 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 1 december 1991 van de Gemeenschapsminister van leefmilieu, natuurbehoud en landinrichting waarbij zijn beroep tegen het besluit van 31 maart 1988 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende weigering van de vergunning tot uitbreiding van een varkensfokkerij, gelegen aan de Ruiseledestraat 2 te Tielt, ongegrond wordt bevonden en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de kennisgeving aan de verzoekende partij op 2 juli 1992 van het feit dat de verwerende partij verzuimd heeft een memorie van antwoord in te dienen;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 1 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 19 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. MOURISSE die, loco advocaat P. DUCHEYNE verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn, wat het beschikkend gedeelte betreft, eensluidend advies;

Gelet op artikel 21, tweede lid, en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat met een schrijven van 5 augustus 1997 de n.v. LADESCO, rechtsopvolger van de oorspronkelijke verzoeker, verklaart het geding te hervatten;

Overwegende dat bij het kennis geven aan de verzoekende partij van het verzuim van het indienen van een memorie van antwoord de hoofdgriffier melding heeft gemaakt van bovengenoemd artikel 21, tweede lid; dat de griffie in haar begeleidende brief uitdrukkelijk de

aandacht van de verzoekende partij heeft gevestigd op artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wat betreft de gevolgen van het niet of niet tijdig indienen van de memories; dat de verzoekende partij pas op 7 december 1992, ruim buiten de wettelijk vastgestelde termijn van zestig dagen nadat zij ervan in kennis werd gesteld dat de verwerende partij geen memorie van antwoord had ingediend, een toelichtende memorie aan de griffie heeft laten geworden; dat krachtens voormeld artikel 21, tweede lid, vastgesteld dient te worden dat het vereiste belang om de gevorderde vernietiging te verkrijgen, ontbreekt;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat in haar geval die vaststelling niet kan worden gemaakt; dat zij in haar laatste memorie doet gelden "dat het administratief dossier slechts op 30 januari 1998 door de tegenpartij aan het Auditoraat werd toegezonden" en dat "de in art. 21. 2° lid van de gecoördineerde wetten gestelde termijn voor het maken van een memorie van wederantwoord of van de toelichtende memorie (...) pas in (gaat) de dag waarop de verzoekende partij in kennis wordt gesteld van de neerlegging van het dossier, of in voorkomend geval een kopie van memorie van antwoord ontvangt"; dat zij voorts betoogt dat het auditoraat steeds impliciet heeft aanvaard dat het vereiste belang in haren hoofde nog steeds aanwezig is en dat een en ander onder meer blijkt uit het feit dat het verslag werd neergelegd overeenkomstig artikel 12 en niet overeenkomstig artikel 14bis van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948;

Overwegende dat voornoemd artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt :

"Wanneer de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de memories niet eerbiedigt, doet

de afdeling, de partijen gehoord, zonder verwijl uitspraak op advies van het voor de betreffende zaak aangestelde lid van het auditoraat, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld";

Overwegende dat het huidige artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State werd ingevoegd bij artikel 1 van de onder meer die wetten wijzigende wet van 17 oktober 1990; dat de bedoeling was "stringente gevolgen" te verbinden aan het niet respecteren van de termijnen, "met name" (à savoir) het verlies van belang voor de verzoekende partij (Gedr. St., Senaat, 984-1 (1989-1990), p. 2, memorie van toelichting; ibid. 984-2 (1989-1990, p. 2, Senaatsverslag, verklaring van de bevoegde minister); dat in die strengheid zo ver is gegaan dat de bevoegde Minister uitdrukkelijk is ingegaan tegen het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de ontworpen wet "de aard van het vermoeden" nopens het ontbreken van het belang zou moeten verduidelijken en dat "de beste oplossing erin (zou) bestaan de verzoekende partij het recht te verlenen om de redenen van haar verzuim of van het niet-tijdig indienen van haar memorie toe te lichten, in het bijzonder de omstandigheden waaruit de Raad van State het bestaan van een onoverkomelijke dwaling of van overmacht zou kunnen afleiden"; dat de Minister dit voorstel afwees als volgt :

"Dit voorstel kan niet gevolgd worden. Het zou de doeltreffendheid van de instelling van de vervaltermijnen beperken waardoor het gehele opzet in het gedrang dreigt te komen. De wet is terzake duidelijk genoeg. Overigens, de partijen die hun annulatieverzoek te laat naar de Raad van State toesturen, hebben ook geen recht op een 'herkansing' (memorie van toelichting voormeld, p. 4)";

dat de bevoegde Minister voorts verklaarde :

"Het niet respecteren van de termijnen voor het toesturen van de memories zal van rechtswege geacht worden gelijk te staan met het niet meer doen blijken

van het in artikel 19 vereiste belang" (memorie van toelichting voormeld, p. 3)";

dat Senator CEREXHE zich in dezelfde zin uitdrukte toen hij verklaarde :

"le non respect des délais pour l'envoi des mémoires sera assimilé d'office à l'absence de justification de l'intérêt requis par l'article 19" (Hand., Senaat, 12 juli 1990, 2643)";

dat een amendement van Senator AELVOET, om in het ontworpen artikel 21 de woorden "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld" te doen vervallen, verworpen werd (ibid., 2651), hoewel de Senator voor haar amendement had geargumenteed :

"Er is immers het verzoekschrift zelf dat binnen de gestelde termijn werd ingediend en op grond waarvan moet worden uitgemaakt of de betrokkene al dan niet van het vereiste belang doet blijken. Als dat belang eenmaal werd aanvaard, kan het toch niet zomaar verdwijnen door een fout of nalatigheid in de procedure ... Het initieel ingediende verzoekschrift kan zodanig geargumenteed zijn, dat de memories heel wat van hun nut verliezen" (ibid., 2646);

Overwegende dat uit het vorenstaande afgeleid dient te worden dat het een opdracht is, niet alleen van het auditoraat maar ook van de zetel de in artikel 21, tweede lid, opgelegde sanctie toe te passen indien de wettelijke voorwaarden vervuld zijn; dat de indiening van een memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie, al naar het geval, thans een wettelijke verplichting is geworden en dat enkel afgezien kan worden van de sanctie waarin artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten voorziet ingeval de verzoekende partij aantoonde dat zij wegens overmacht verhinderd werd de memorie van wederantwoord tijdig in te dienen; dat het argument van de verzoekende partij dat het administratief dossier pas op 30 januari 1998 aan het auditoraat werd toegezonden niet kan worden beschouwd als een geval van overmacht zoals hierboven bedoeld; dat er overigens op dient te worden gewezen dat

de verzoekende partij op 7 december 1992 een toelichtende memorie heeft ingediend; dat hieruit kan worden afgeleid dat zij het, ondanks het feit dat zij op die datum nog geen kennis had van het administratief dossier, zelf toch noodzakelijk heeft geacht een dergelijke memorie in te dienen; dat er bijgevolg grond bestaat om de in artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten opgelegde sanctie toe te passen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes mei 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.